

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' ἀφήγησιν τεύ συντρόφου τεύ ἥρωϊκοῦ κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΝ 'Ιούλιο τοῦ 1806 ὁ Κατσαντώνης στάθηκε μιά μέρα μετὰ τὰ παλληκάρια τοῦ στοῦ 'Ιουλίου τῆ Βρούσι, κοντὰ στό χωριὸ Κεράσσοφ τῆς Εὐρυτανίας.

Τὸ νερὸ ἔτρεχε ἄφθονο καὶ γαργαριστό.

Ἡ ἔρσησι κάτω ἀπ' τὰ γέρικα πλατάνια ἦταν κλυκεία, ξεκουραστική.

Λογῆς-λογῆς πουλιά κελῶδουσαν καὶ πουργούλιζαν γύρω.

Τὰ παλληκάρια τοῦ Κατσαντώνη καθάριζαν τὰ ὄπλα τους, τρύχιζαν τὰ γιαγαγάνια τους καὶ σιγαστραγουδοῦσαν...

—Σαφικὰ ὁ Κατσαντώνης ἀναστεινάει.
—Τί ἔχεις, καπετάνιε; τὸν ρώτησε ἓνας ἀπ' τοὺς συντρόφους του.

—Τί λόγος, ὀρέ; Τόσος καιρὸς διάθηκε καὶ δὲν κάναμε πόλεμο, Ζωὴ εἶν' αὐτὴ γιὰ χτικιό;

—Νά πολεμήσουμε, καπετάνιε.
—Νά πολεμήσουμε ντε, καλὰ πού τὸ λές. Μοῦδισαν, ὀρέ, τὰ χέρια μου, σκούριασαν οἱ ἄρμοί μου τόσον καιρὸ χωρὶς ντουφέκι...

Πραγματικῶς, ὅπως καὶ παραπάνω ἀναφέραμε, ὁ Κατσαντώνης στενοχωριόταν ἀφάνταστα μένοντας ἄργος.

Χαρὰ του καὶ παρηγύρι του ἡ μάχη.
Κάλεσε λοιπὸν ἀμέσως ἓνα χωρικό ποῦθσκε ἐκα' κοντὰ τὰ ζωντανὰ του καὶ τὸν ἀνέθεσε νὰ πῆσιν ἐπὶ τῆς Τατάρνας, τρεῖς ὄρες μακρὰ ἀπ' τὸ μέρος αὐτό, καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν 'Αἰθίοκα καπετάνιο Χασάν Μπελούση, πού θρισκόταν ἐκεῖ μετὰ τὰ παλληκάρια του, νάρθη νὰ πολεμήσουν.

—Νά τοῦ πῆς, ὀρέ, συμπλήρωσε ὁ γενναῖος κλέφτης, ὅτι σὲ στέλει ὁ Κατσαντώνης. Θὰ τὸν καρτερῶ ἐδῶ στὴ Βρούσι, μετὰ τὰ παλληκάρια μου νάρθη νὰ χτυπηθῶμε κι' ὅποιον πάρη ὁ Χάρος! 'Αἶντε...

Ὁ χωρικός ἔβαλε φτερά στὰ πόδια του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ μοσατήρι τῆς Τατάρνας.

Ὁ Χασάν Μπελούσης θρισκόταν πραγματικῶς ἐκεῖ, μετὸς ἀνδρες του.

Ὁ χωρικός ὠδηγήθηκε μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε, χλωμός ἀπὸ τρομάρα, τὰ λόγια τοῦ Κατσαντώνη.

Ὁ Χασάν Μπελούσης ἀσπίσσε.
Ἦξερε καλὰ τί δέξιζε ὁ Κατσαντώνης καὶ τί ἐπικίνδυνος ἦταν. Ἦξερε καλὰ τὸν δλεβρο τῶν Ντερβεναγάδων πού πολεμήσαν μαζί του...

Ἡ θέσι του συνεπῶς ἦταν τρομερὴ.
Νά μὴ δεχτῆ τὴν πρόσκλησι τοῦ Κατσαντώνη;

Θὰ γινόταν, ρεζίζι σὲ τουρκαλῶνους καὶ ραγιαδάδες. Θὰ τὸ μάθαινε ὁ 'Αἰθίοκας καὶ θὰ τὸν κρεοῦσε!

Νά δεχτῆ; Δὲν θάγε γλυτωμό...

Κι' ὅμως, ἀνάμεσα ἐπὶ ντροπῆ καὶ ἐπὶν κίνδυνο τοῦ θανάτου, ὁ Χασάν Μπελούσης προτίμησε τὸν δεύτερο.

Ὅχι, δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ. Ἐπρεπε νὰ χτυπηθῆ μετὸν τρομερὸ κλέφτη.

Ἐπεὶ λοιπὸν ἐπὶν κίνδυνο τοῦ Κατσαντώνη, ὅτι θὰ πῆγαινε μετὰ τὰ παλληκάρια του νὰ τὸν συναντήσῃ ἐπὶ τῆς Βρούσι.

Ὁ χωρικός ἔφυγε.

Πῆγαινε τώρα τρεχάτος τὸ μῆνυμα ἐπὶν Κατσαν...

Τὰ σεράγια τοῦ 'Αἰθίοκου καὶ τῶν γιούων του, ἐπὶ τῆς Βρούσι.

Ὁ Χασάν Μπελούσης δὲν ἔλασε καιρὸ.
Μάζεψε τὰ παλληκάρια του, τοὺς εἶπε τί τρέχει, τοὺς ἔβαλε ἐπὶ γραμμῆ καὶ ἐκίνησαν.

Ἐνταῦθα οἱ 'Αρβανίτες, ψημμένοι ἐπὶ τῆς φωτιάς τοῦ πολέμου, ἀποτίλυναν τὸ σώμα τοῦ 'Αἰθίοκου ὀπλαρχηγοῦ, Κι' ὅμως, ὅλοι αὐτοὶ βόδιζαν γιὰ τὴν μάχη διαστακτικοί, ἀν καὶ ἤξεραν ὅτι ὁ Κατσαντώνης δὲν διέθετε περισσότερα ἀπὸ ὀδόντια παλληκάρια.

Στὸ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Κατσαντώνης εἶχε λάβει τὴν ἀπάντησι τοῦ 'Αἰθίοκου καπετάνιο καὶ τοιμαζότανε. Τοποθετοῦσε τὰ παλληκάρια του σὲ κατάλληλες θέσεις καὶ τὰ ἐμπύχωνε μετὰ λόγια φλογερά:

—Προσέξτε, ὀρέ, μὴ φανῆτε κισιθῆδες!... Μὴ με ντροπιάσετε!... Νὰ τοὺς δώσετε νὰ καταλάβουν οἱ παληοαρβανίτες!... Μόλις ἔφτασε ὁ Χασάν Μπελούσης ἐπὶ τῆς Βρούσι, ἡ μάχη ἄρχισε ἀμέσως, μετῆσιμα. Κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη πολεμοῦσαν ἀγρία, μετὰ λύσσα.

Τὰ θόλια σφύριζαν ἐπὶν ἀέρα καὶ σκόρπιζαν τὸ θάνατο. Δυὸ ὄρες κράτησε ὁ τουφεκοβλοσυμὸς. Ἄρκετοὶ εἶχαν σκοτωθῆ, πολλοὶ εἶχαν πληγωθῆ.

Τέλος ὁ Κατσαντώνης, μὴν μπορώντας νὰ συγκρατηθῆ πειὰ, διάταξε τὰ παλληκάρια του νὰ κάνουν γιουρούσι καὶ ριχτῆκε πρῶτος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

Ἡ ἔφοδος αὐτῆ ἦταν τρομακτικὴ σ' ὄριμ. Σὰν λαίλαπα, σὰν ἰσχυρὰ θύελλα ἐπέπεσαν οἱ κλέφτες ἐπὶ τῶν 'Αἰθιοῶν.

Ὁ Χασάν Μπελούσης τρομάξε.

Κατάλαβε πῶς δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ περισσότερο, μπρὸς ἐπὶν ὀρμητικότητι τῶν ἀντιπάλων του καὶ ἐτρέπη σὲ φυγή.

Ὁ Κατσαντώνης τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ καὶ τὸν πῆρε ἐξοίσια, κραυγάζοντας ἀγρία:

—Στάσου, ἀπιστε!... Στάσου Κισιθῆ!...

'Αλλὰ ὁ Χασάν Μπελούσης πέτοῦσε. Δυὸ δλόκληρες ὄρες κράτησε τὸ κινητὸ αὐτό. Τέλος ὁ 'Αρβανίτης καπετάνιος ἔφτασε ἐπὶ τῆς ἐκκλησάκι τῆς μονῆς Τατάρνας, τὸ λεγόμενον «'Αιμυλιανός» καὶ κλειστικῆ σ' αὐτό, μαζί μετὰ πολλοὺς ἀπ' τοὺς ὀπλαφόρους του.

Ὁ Κατσαντώνης δὲν πολιορκήσε.

'Αλλὰ ἐπειδὴ ἡ πολιορκία αὐτῆ θὰ κρατοῦσε ἀρκετὸς ἡμέρες, ὁ Κατσαντώνης ἔλυσε τὴν πολιορκία καὶ πῆρε τὰ βουνὰ μετὰ τὰ παλληκάρια του.

Κατὰ τὴν μάχη αὐτῆ ἀπ' τοὺς 'Αρβανίτες σκοτώθηκαν τριάντα καὶ τραυματίσθηκαν διπλάσι.

Ὁ Κατσαντώνης ἔλασε μονάχα τρία παλληκάρια του.

Ὁ ΟΛΕΘΡΟΣ ΤΟΥ ΑΛΟΥΣ ΜΠΕΡΑΤΗ

Ὅταν ὁ 'Αἰθίοκας ἔμαθε τὸ νέο αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ Κατσαντώνη, ἐφράξτε ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Τραβοῦσε τὰ γένημα του κι' ἔθριζε τοὺς Ντερβεναγάδες του, ἀποκαλώντας τοὺς δειλοῦς.

Λίγες ἡμέρες λοιπὸν κατόπιν ἔστειλε ῥητὴ διαταγὴ σ' ὄλους τοὺς Ντερβεναγάδες τοῦ Βάλτου καὶ τῶν γύρω περιφερειῶν, νὰ κινηθοῦν ὅλοι μαζί κατὰ τὸ ὄριμ τοῦ κλέφτη καὶ ἐπὶν τὸν «χαλάσου».

Μὰ οἱ Ντερβεναγάδες δὲν εἶχαν τὸ θάρρος νὰ τὰ βάλουν μετὸν τρομερὸ καὶ φοβερὸ Κατσαντώνη. Ἄντιθέτως τὸν ἀποφεύγανε, γιὰτὶ ἔξερανε πῶς δὲν θὰ εἶχαν γλυτωμὸ ἀν τὰ θάξαν μαζί του.

(Ἄκολουθεῖ)

Τὰ σεράγια τοῦ 'Αἰθίοκου καὶ τῶν γιούων του, ἐπὶ τῆς Βρούσι